

Sygn. akt III SK 13/08

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Myszka

SSA Halina Kuryło

w sprawie z powództwa "B"

w S: Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o zmianę koncesji,

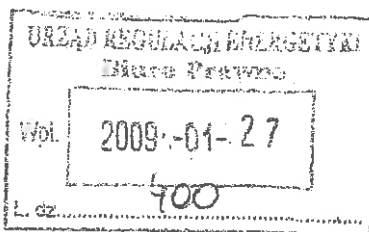
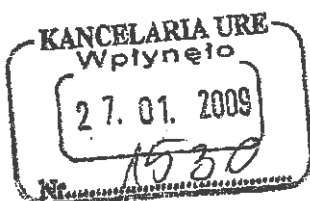
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 listopada 2008 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 5 grudnia 2007 r., sygn. akt VI ACa 1076/07,

1. uchyla zaskarżony wyrok i oddala apelację.
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 370 (trzysta siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Znak sprawy: BPR -

Uzasadnienie:

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, dalej jako „pozwany” lub „Prezes Urzędu” decyzją z dnia 17 maja 2006 r. umorzył postępowania administracyjne wszczęte na wniosek „B” w S. dalej jako „powodowe przedsiębiorstwo” w sprawie zmiany decyzji Prezesa Urzędu z dnia 28 lutego 2001 r. w sprawie udzielenia powodowemu przedsiębiorstwu koncesji na obrót paliwami ciekłymi, polegającej na zastąpieniu oznaczenia podmiotu, któremu udzielono koncesji podmiotem „B” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

W uzasadnieniu decyzji z dnia 17 maja 2006 r. Prezes Urzędu wskazał, że wniosek powodowego przedsiębiorstwa o zmianę decyzji pozwanego z dnia 28 lutego 2001 r. nie może zostać uwzględniony, ponieważ przedsiębiorstwo to nie było stroną postępowania o udzielenie koncesji, a w konsekwencji nie nabyło praw z koncesji. Powodowe przedsiębiorstwo nie może skorzystać z art. 155 k.p.a., bowiem jedynie strona postępowania w sprawie udzielenia koncesji może domagać się na podstawie tego przepisu, zmiany lub uchylecia decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2007 r. XVII AmE 116/06 uchylił zaskarżoną odwołaniem powodowego przedsiębiorstwa decyzję pozwanego z dnia 17 maja 2006 r.

Sąd pierwszej instancji uznał, że stosownie do art. 40 ustawy z dnia 20 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397 ze zm.), zwana dalej „ustawą o prywatyzacji i komercjalizacji” kupujący przedsiębiorstwo państwowe wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki przedsiębiorstwa państwowego, bez względu na charakter stosunku prawnego, z którego prawa te lub obowiązki wynikają. Powodowe przedsiębiorstwo, przejmujące do odpłatnego korzystania przedsiębiorstwo państwowe na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 3 ustawy o prywatyzacji i komercjalizacji, miało zatem interes prawny i było prawnie legitymowane do wystąpienia z wnioskiem o zmianę decyzji pozwanego z dnia 28 lutego 2001 r. Ponieważ skutek nierozpoznania merytorycznego wniosku

strony brak było podstaw do zmiany decyzji Prezesa i rozstrzygnięcia merytorycznego, Sąd pierwszej instancji j uchylił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 5 grudnia 2007 r. VI ACa 1076/08 zmienił zaskarżony apelacją pozwanego wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że oddalił odwołanie.

Sąd Apelacyjny uznał, że prywatyzacja dokonana została stosownie do przepisów ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji w trybie prywatyzacji bezpośredniej. Zgodnie z przepisem art. 40 ust. 1 tej ustawy, o ile ustawa nie stanowi inaczej, kupujący lub przejmujący przedsiębiorstwo wstępuje we wszelkie prawa i obowiązki przedsiębiorstwa państwowego, bez względu na charakter stosunku prawnego, z którego te prawa i obowiązki wynikają. Ustawodawca w art. 2 pkt 3 powyższej ustawy wskazuje, że ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorstwie, rozumie się przez to przedsiębiorstwo w znaczeniu określonym w art. 55¹ k.c. Wymienione w tym artykule prawa stanowią składniki przedsiębiorstwa ujęte przedmiotowo z punktu widzenia przeznaczenia do prowadzenia przedsiębiorstwo działalności gospodarczej. Ustawodawca wśród składników przedsiębiorstwa jako zorganizowanego zespołu składników niematerialnych i materialnych przeznaczonych do prowadzenia działalności gospodarczej wymienia również koncesje, licencje i zezwolenia. Artykuł 55² k.c., zgodnie z którym czynność mająca za przedmiot „przedsiębiorstwo” obejmuje wszystko co wchodzi w jego skład, chyba, że co innego wynika z treści czynności prawnej albo z przepisów szczególnych. Zatem czynność taka, zdaniem Sądu Apelacyjnego, wywoła skutki w sferze prawa cywilnego, i nie odnosząc takiego skutku w sferze prawa administracyjnego w szczególności gdy idzie o uprawnienia wynikające z udzielonej koncesji.

Sąd Apelacyjny podniósł, że koncesja, stanowiąca zgodę władzy publicznej, udzielana jest w stosunku do niektórych szczególnych rodzajów działalności gospodarczej oraz z odrębnych powodów, a tryb jej udzielania regulowany jest przepisami ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Ani sama koncesja, ani też wynikające z niej uprawnienia, nie mogą stanowić przedmiotu obrotu, nie mogą być też przedmiotem sukcesji. Stosownie do tego

poglądu, kupujący lub przejmujący przedsiębiorstwo państwowe, który w wyniku jego prywatyzacji bezpośrednio jest ogólnym następcą prawnym przedsiębiorstwa (postanowienie Sądu Najwyższego z 8.XI.2006 r. V CSK 386/06) nie staje się podmiotem koncesji przysługującej przejętemu przedsiębiorstwu. Sąd Apelacyjny podkreślił, że przepis art. 55¹ k.c. nie może stanowić samoistnej podstawy przeniesienia praw i obowiązków związanych z prowadzonym przedsiębiorstwem. Wobec charakteru prowadzonej przez przejmowane przedsiębiorstwo działalności gospodarczej udzielona mu koncesja wydana została stosownie do przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz.U. z 2006 r. NR 89, poz. 625 ze zm.), Dalek jako „Prawo energetyczne”, które z kolei nie przewiduje możliwości zbycia koncesji. W orzeczeniu z 8. V. 1998 r. w sprawie III RN 34/98 Sąd Najwyższy uznał, że koncesja jest publicznoprawnym uprawnieniem podmiotowym przyznany decyzją właściwego organu administracji indywidualnie oznaczonemu podmiotowi, który spełnia ustawowo określone wymagania zarówno podmiotowe jak i przedmiotowe wykonywania określonego rodzaju działalności gospodarczej. Z kolei Naczelny Sąd Administracyjny z dnia 6.II. 1995 r. (II S.A. 1835/93) wyraził stanowisko, że koncesja zawiera uprawnienie ze sfery prawa administracyjnego do prowadzenia działalności gospodarczej, jest to uprawnienie osobiste a zatem nie jest możliwe przeniesienie wynikających z niej uprawnień na osobę trzecią ani w całości, ani w części. Wobec powyższego, zdaniem Sądu Apelacyjnego takie rozumienie koncesji wyłącza możliwość uwzględnienia wniosku o dokonanie zmiany w decyzji o udzielenie koncesji, bez uprzedniego przeprowadzenia postępowania w przedmiocie jej udzielenia.

Sąd Apelacyjny podniósł, że taka interpretacja znajduje potwierdzenie w regulacji dotyczącej przeniesienia koncesji w przypadku połączenia spółek. Zgodnie bowiem z art 494 § 1 k.s.h. w przypadku połączenia dokonanego przez przeniesienie całego majątku spółki na inną spółkę za udziały lub akcje, spółka nowo zawiązana wstępuje z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej, paragraf 2 tego artykułu wymienia również koncesje przyznane spółce przejmowanej, jako te, które przechodzą na spółkę przejmującą. Sąd Apelacyjny stwierdził, że wobec powyższego gdyby zamiarem ustawodawcy wyrażonym w art. 40 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, było wejście przez

przejmującego przedsiębiorstwo we wszystkie prawa i obowiązki, również te wynikające z koncesji przejmowanego, dałby temu wyraz w stosownym uregulowaniu. Przepis art. 42 Prawa energetycznego stanowi, że koncesja udzielona przedsiębiorstwu energetycznemu na podstawie ustawy wygasa przed upływem terminu na jaki została wydana, z dniem wykreślenia tego przedsiębiorstwa z właściwego rejestru lub ewidencji. Sąd Apelacyjny zważył w związku z tym, że skutkiem dokonanej prywatyzacji bezpośredniej było wykreślenie P z Krajowego Rejestru Sądowego. Udzielona zatem temu przedsiębiorstwu koncesja na obrót paliwami ciekłymi stosownie do powyższego przepisu wygasta z chwilą wykreślenia przedsiębiorstwa z rejestru. W dacie więc wydawania zaskarżonej decyzji przez Prezesa Urzędu, tj. w dniu 17 maja 2006 r. brak było przedmiotu, którego dotyczył wniosek "B".

Spółki z o.o., a zatem w ocenie Sądu Apelacyjnego można stwierdzić, że postępowanie przed Prezesem URE było postępowaniem bezprzedmiotowym w rozumieniu art. 105 kodeksu postępowania administracyjnego, a zatem postępowanie należało umorzyć.

Powodowe przedsiębiorstwo zaskarżyło powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną zarzucając zaskarżonemu wyrokowi naruszenie: 1) prawa materialnego, tj. art. 40 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji w związku z art. 39 ust. 1 pkt 3 tej ustawy, a także w związku z jej art. 2 pkt 3 oraz art. 55¹ pkt 5 k.c. poprzez przyjęcie, iż przejmujący przedsiębiorstwo państwowe w następstwie prywatyzacji bezpośredniej nie wstępuje w prawa i obowiązki wynikające z decyzji o udzieleniu koncesji przedsiębiorstwu państwowemu; art. 42 Prawa energetycznego poprzez przyjęcie, że koncesja na obrót paliwami ciekłymi przyznana

wygasta z chwilą wykreślenia tego Przedsiębiorstwa z Krajowego Rejestru Sądowego, mimo że oddanie stronie powodowej przedsiębiorstwa do odpłatnego korzystania, wraz z prawami i obowiązkami wynikającymi z koncesji, nastąpiło kilka miesięcy wcześniej; art. 55² k.c. w związku z art. 55¹ k.c., a także z art. 2 pkt 3 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji oraz art. 40 tej ustawy w związku z jej art. 39 ust. 1 pkt 3 poprzez niewłaściwe zastosowanie na skutek przyjęcia, że przyjęcie, że podstawę prawną

przejścia na stronę powodową przedsiębiorstwa PPKS w Suchej B. stanowi art. 55² k.c., a nie art. 40 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, 2) przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 385 § 1 k.p.c. w związku z art. 479⁵³ i 391 k.p.c. oraz w związku z art. 105 § 1 k.p.a. oraz art. 42 Prawa energetycznego i art. 155 k.p.a. poprzez przyjęcie, że postępowanie przed Prezesem Urzędu było bezprzedmiotowe i należało je umorzyć, gdyż koncesja udzielona P wygasła z chwilą wykreślenia tego podmiotu z Krajowego Rejestru Sądowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ma usprawiedliwione podstawy.

Trafny jest zarzut naruszenia zaskarżonym wyrokiem przepisu art. 40 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, który stanowi, że: „O ile ustawa nie stanowi inaczej, kupujący lub przejmujący przedsiębiorstwo wstępuje we wszelkie prawa i obowiązki przedsiębiorstwa państwowego, bez względu na charakter stosunku prawnego, z którego te prawa i obowiązki wynikają.

W rozpoznawanej sprawie jest niesporne, że powodowemu przedsiębiorstwu zostało oddane do odpłatnego korzystania w trybie prywatyzacji bezpośredniej (art. 39 ust. 1 pkt 3 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji) P

..... w S' .., na podstawie umowy zawartej przez powodowe przedsiębiorstwo ze Skarbem Państwa w dniu 29 grudnia 2004 r. Sporne jest natomiast, czy w trybie prywatyzacji bezpośredniej przeszły na powodowe przedsiębiorstwo prawa i obowiązki wynikające z decyzji pozwanego z dnia 28 lutego 2001 r. o udzieleniu P koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Z wykładni językowo-gramatycznej przepisu art. 40 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji wynika, że przepis ten statuuje zasadę sukcesji uniwersalnej, na co wskazuje użycie w nim zwrotu „wszelkie prawa i obowiązki” oraz sformułowania „bez względu na charakter stosunku prawnego, z którego te prawa wynikają.” Przejmujący przedsiębiorstwo państwowe w wyniku jego

prywatyzacji bezpośredniej jest zatem ogólnym następcą prawnym przedsiębiorstwa. Ponadto, sukcesja ogólna w przypadku prywatyzacji bezpośredniej przedsiębiorstwa państwowego, ma charakter swoisty, ukształtowany przepisami ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2006 r., V CSK 368/06, OSNC 2007/11/168). Oznacza to powodowe przedsiębiorstwo wstąpiło między innymi w prawa i obowiązki wynikające z decyzji pozwanego z dnia 28 lutego 2001 r. o udzieleniu Pr
koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Ponadto, z treści umowy z dnia 29 grudnia 2004 r., wynika jednoznacznie, że wolą stron tej umowy było, aby powodowe przedsiębiorstwo wstąpiło we wszelkie prawa i obowiązki przejmowanego przedsiębiorstwa państwowego.

Do identycznych wniosków prowadzi wykładnia systemowa. Zgodnie bowiem z art. 2 pkt 3 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorstwie – rozumie się przez to przedsiębiorstwo w znaczeniu określonym w art. 55¹ Kodeksu cywilnego. Nie ma zatem wątpliwości, że użyte w przepisie art. 40 ust. 1 pojęcie „przedsiębiorstwo” należy rozumieć zgodnie z jego znaczeniem określonym w art. 55¹ k.c.. Zgodnie z art. 55¹ pkt 5 k.c. przedsiębiorstwo, jako zorganizowany zespół składników niematerialnych i materialnych przeznaczony do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje „koncesje, licencje i zezwolenia”. Należy w związku z tym przyjąć, że przejmowane w trybie prywatyzacji bezpośredniej Pr

jako przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 55¹ k.c.. obejmowało między innymi koncesję z dnia 28 lutego 2001 r. Oczywiście jest przy tym, że powyższy przepis k.c. nie stanowi podstawy prawnej wstąpienia w prawa i obowiązki prywatyzowanego przedsiębiorstwa państwowego, wynikające z udzielonej mu przez pozwanego koncesji., ponieważ wyłączną taką podstawą prawną jest przepis art. 40 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji.

Za przyjętym tu poglądem przemawia także wykładnia celowościowa i funkcjonalna. Ratio legis przepisu art. 40 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji polega na zapewnienie niezakłóconego przejęcia majątku

państwowego w postaci przedsiębiorstwa państwowego i dalszego prowadzenia działalności gospodarczej w dotychczasowy sposób. Sprzeciwia się celowi przepisu art. 40 ust. 1 tej ustawy taka jego wykładnia, w wyniku której przedsiębiorstwo państwowe, zgodnie z jego rozumieniem określonym w 55¹ k.c., nie obejmowałoby, wbrew wyraźnemu brzmieniu tego przepisu, udzielonej temu przedsiębiorstwu koncesji na obrót paliwami ciekłymi, a w konsekwencji przejmujący to przedsiębiorstwo w trybie prywatyzacji bezpośredniej nie wstępowałby, wbrew wyraźnemu brzmieniu przepisu art. 40 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, we wszelkie prawa i obowiązki przedsiębiorstwa państwowego. Wyłączenie z zakresu sukcesji ogólnej (uniwersalnej), którą statuuje przepis art. 40 ust. 1 tej ustawy, praw i obowiązków wynikających z koncesji udzielonej przedsiębiorstwu państwowemu, wymagałoby wyraźnego przepisu ustawowego, którego Sąd Apelacyjny nie wskazał (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2008 r. III CZP 45/08, w której przyjęto, że przy zawarciu umowy zbycia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ k.c. zachowują aktualność ograniczenia lub wyłączenia dopuszczalności przeniesienia poszczególnych składników tego przedsiębiorstwa wynikające z przepisów ustawy, zastrzeżenia umownego lub właściwości zobowiązania (uchwała SN z 26 czerwca 2008 r., sygn. akt III CZP 45/08). Tymczasem zawarty w art. 40 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji zwrot: „o ile ustawa nie stanowi inaczej” należy rozumieć w ten sposób, że wyłączenie koncesji lub praw i obowiązków wynikających z koncesji z zakresu pojęcia przedsiębiorstwa i sukcesji uniwersalnej, wymaga wyraźnego przepisu ustawowego.

Odmienny, nietrafny pogląd Sądu Apelacyjnego, zgodnie z którym przejmujący przedsiębiorstwo w wyniku jego prywatyzacji bezpośredniej, nie wstępuje w prawa i obowiązki wynikające z koncesji udzielonej przedsiębiorstwu państwowemu, oparty jest w istocie na błędnej interpretacji wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1998 r. III RN 34/98 (OSNP 1999 nr 5 poz. 157), w którym przyjęto, że koncesja ma charakteru publicznoprawnego uprawnienia podmiotowego i z tej przyczyny co do zasady wyłączona jest z obrotu cywilnoprawnego. Błędna interpretacja tej tezy wyroku polega w szczególności na tym, że wbrew stanowisku Sądu Apelacyjnego nie formułuje ona ogólnej zasady

nieprzenoszalności praw wynikających z koncesji ani samej koncesji. Przeciwnie, z zawartego w niej zastrzeżenia „co do zasady” wynika, że Sąd Najwyższy dopuszcza możliwość cywilnoprawnego obrotu prawami i obowiązkami wynikającymi z koncesji. Ponadto, na co trafnie zwraca uwagę skarżące przedsiębiorstwo, powyższy wyrok Sądu Najwyższego został wydany w stanie prawnym, w którym przepis art. 55¹ k.c. miał inne brzmienie, w szczególności nie zawierał obecnego pkt 5 tego przepisu.

Przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wykładnia przepisu art. 40 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji jest sprzeczna z konstytucyjną zasadą wolności prowadzenia działalności gospodarczej, która może być ograniczona tylko na podstawie wyraźnego przepisu ustawy. W sytuacji, gdy z niebudzącej wątpliwości interpretacyjnych, w okolicznościach niniejszej sprawy, treści przepisu art. 55¹ k.c. wynika, że w skład prywatyzowanego przedsiębiorstwa państwowego wchodzi między innymi koncesje, a z treści równie jednoznacznego przepisu art. 40 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji – że przejmujące przedsiębiorstwo wstępuje we wszelkie prawa i obowiązki przedsiębiorstwa państwowego, bez względu na charakter stosunku prawnego, z którego te prawa i obowiązki wynikają, a zatem także te, które wynikają z publicznoprawnego stosunku prawnego, powstałego wskutek udzielonej przedsiębiorstwu koncesji, przyjęcie stanowiska, że sukcesja uniwersalna nie obejmuje praw i obowiązków wynikających z koncesji, stanowi niedopuszczalne ograniczenie swobody prowadzenia działalności gospodarczej. Konsekwencją tej wykładni jest bowiem zmuszanie przedsiębiorstwa powodowego do ponownego uzyskiwania tożsamej przedmiotowo koncesji na obrót paliwami ciekłymi, podczas gdy z prawidłowej interpretacji powołanych wyżej przepisów wynika jednoznacznie, że dotychczasowa koncesja stanowi istotny składnik przedsiębiorstwa państwowego, a prawa i obowiązki z niej wynikające stanowią przedmiot sukcesji uniwersalnej, którą bez wątplenia statuuje przepis art. 40 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji. Nie bez znaczenia jest to, że przedmiot działalności prywatyzowanego przedsiębiorstwa państwowego jest zbieżny z przedmiotem działalności powodowego przedsiębiorstwa, również w aspekcie cech indywidualnych, ze względu na które koncesja została przyznana.

Sąd Najwyższy sprzeciwia się takiej, jak przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wykładni przepisów prawa, w wyniku której pewne fragmenty interpretowanych przepisów stają się zbędne, jak na przykład przepis art. 55¹ pkt 5 k.c., tym bardziej gdy prowadzi to nieproporcjonalnego ograniczenia zasad konstytucyjnych, takich jak swoboda prowadzenia działalności gospodarczej.

Ponadto, należy mieć na względzie przepis art. 41 ust. 4 pkt 2 Prawa energetycznego, który upoważnia Prezesa Urzędu do cofnięcia koncesji lub zmiany jej zakresu „w przypadku podziału przedsiębiorstwa energetycznego lub jego łączenia z innymi podmiotami”. Z przepisu tego wynika, że skoro Prezes Urzędu może zmienić zakres koncesji, a nawet cofnąć ją w przypadku fuzji przedsiębiorstw energetycznych lub przejęcia przedsiębiorstwa energetycznego przez inne przedsiębiorstwo, niebędące przedsiębiorstwem energetycznym, a zatem nieposiadające koncesji na prowadzenia działalności regulowanej przez Prezesa Urzędu, sam fakt połączenia lub przejęcia – abstrahując od treści art. 40 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji. – przedsiębiorstwa energetycznego nie stanowi podstawy do odmowy dopuszczenia do przekształceń podmiotowych po jednej ze stron stosunku administracyjnego powstałego wskutek udzielenia koncesji.

W konsekwencji należy stwierdzić, że powodowe przedsiębiorstwo wstąpiło, na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji w związku z art. i art. 2 pkt 3 tej ustawy oraz w związku z art. 55¹ k.c., w prawa i obowiązki P

wynikające z koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej temu Przedsiębiorstwu. Z powyższego wynika, że powodowe przedsiębiorstwo jest zatem następcą prawnym P₁

w zakresie praw i obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Jako następca prawny ma interes prawny w rozumieniu art. 28 k.p.a. w domaganiu się, na podstawie art. 155 k.p.a., zmiany decyzji o udzieleniu koncesji w zakresie objętym wnioskiem. Materialnoprawną podstawą i źródłem tego interesu prawnego jest przepis art. 40 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji. Okoliczność, że w dniu złożenia przez powodowe przedsiębiorstwo odnośnego wniosku, P

było wykreślone z Krajowego Rejestru Sądowego, powinna być

oceniana nie tylko pod kątem skutków określonych w art. 42 Prawa energetycznego, lecz przede wszystkim z perspektywy wstąpienia powodowego przedsiębiorstwa w prawa i obowiązki wynikające z koncesji. Jeżeli bowiem powodowe przedsiębiorstwo, na podstawie umowy z dnia z dnia 29 grudnia 2004 r., wstąpiło w te prawa i obowiązki, to wykreślenie sprywatyzowanego przedsiębiorstwa z Krajowego Rejestru Sądowego, nie spowodowało bezprzedmiotowości postępowania administracyjnego (w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a.) o zmianę koncesji w trybie art. 155 k.p.a.

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Za zgodność z oryginałem
Kierownik Sekretności Wydziału